

# Børne Blad

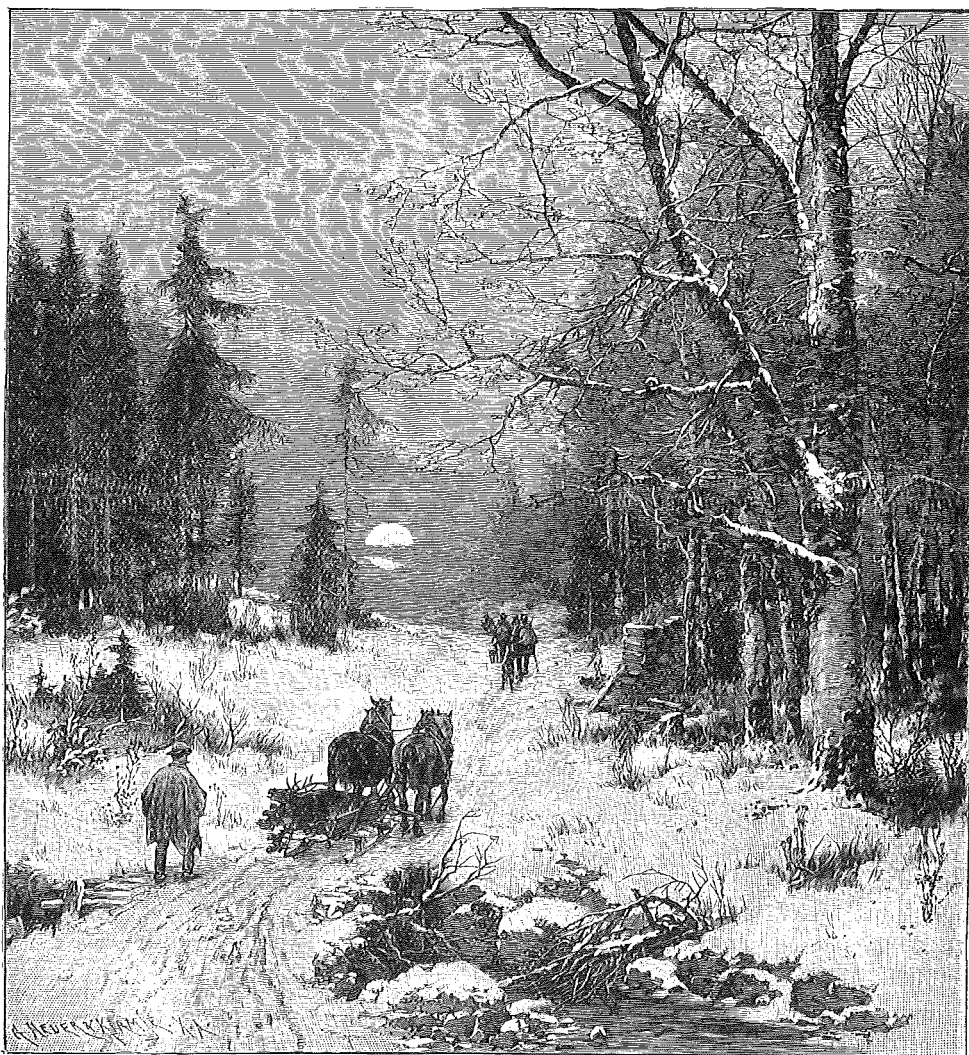


Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 8.

19de februar 1893.

19de aarg.



Efter jagten.

## Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflid. I passer til en adresse paa over 5 eksptr. levers det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

### Lille Marie.

(Efter Barnav. Af S. C.)

**N**ikke langt fra en stor stad i den mellemste del af Sverige ligger et hus, hvori der bor en fattig enke med sine to smaa børn, en ni-aarig Peter og en fireaarig liden Marie. En varm sommerdag skulde Peter ud i den nærliggende skov for at plukke bringebær, og han bad sin mor om at faa lov til at faa sin lille søster med sig. Moderen gav tilladelse dertil, og Peter lovede, at han nok skulde passe godt paa lille Marie. „Du kan gaa med bare fødder, Peter, du er jo en stor gut“, sagde moderen, „saa kan Marie laane dine sko, ellers faar hun saare fødder af at gaa paa stenene.“

Marie fik Peters sko paa; han hjalp selv til at snøre dem til om hendes fod.

Saa gik de begge hen imod skoven.

„Nu maa vi skynde os“, sagde Peter og trak lille Marie med sig, saa hurtig hun kunde følge med i de store sko; „for jeg skal sige dig, mor skal have bærene med til byen og sælge dem for at købe en ny bibelhistorie til mig for pengene.“ — „Marie skal ogsaa have en ny bibelhistorie“, sagde pigebarnet. — „Du“, raabte Peter, „hvad skulde du med den; du kjender jo ikke en gang bogstaverne; det er en anden sag med mig, som er saa stor og gaar i skole.“ — „Men naar Mie bliver stor, saa faar Mie ogsaa bibelhistorie“, trøstede hun sig med. Saa kom de endelig til skoven, som laa langs med den ene side af landeveien, paa den

anden side af veien laa en stor sjø. De gik snart ind i skoven til et sted, hvor Peter vidste, at der var mange bær, og han gav sig straks i lag med at plukke store, prægtige bringebær i sin kurv. Men lille Marie havde ingen ro til at blive paa et og samme sted; hun løb omkring fra buxt til buxt. Peter syntes nok, at hun knækkede bærgrenene, men han turde ikke sige paa hende; han maatte jo passe godt paa, at hun ikke kom for langt ind i skoven og blev borte for ham; hvordan skulde det gaa ham, hvis han kom hjem uden Marie, han havde jo lovet sin mor at passe godt paa hende? Peter fandt paa et godt raad. Han tog kjærlig sin lille søster i haanden, førte hende ud paa landeveien igjen og bad hende at gaa langs diget og plukke blomster, til han kom tilbage. „Mor vil ogsaa gjerne have nogle blomster“, forklarede han opmuntrende. — „Ja, hun vil ogsaa nok have pene stene“, sagde Marie, „dem kan mor sælge og købe en bibelhistorie til mig for. Der er saa mange smukke stene nede ved sjøen, hvor vi bader os.“ Da søen havde en lang, flad strand, pleiede børnene at lege paa den; Peter tænkte derfor, at det ikke var farligt for Marie, om han lod hende samle smaa sten. Han løb tilbage til sine bær, og var i lang tid beskæftiget med at faa sin kurv fuld. Han tænkte paa sin nye bibelhistorie og haabede, at han maatte ogsaa kunde faa en ny penalæske med det samme. Han glemte aldeles sin lille søster.

Da kurven var fuld af bær, gik han ned til sjøen for at tage Marie med sig hjem. Men Marie var hverken ved sjøen eller ved blomsterne paa diget. Forfærdet løber Peter omkring i skoven og paa veien og raaber: „Marie! Lille Marie, hvor er du?“ Men han hørte intet svar. Kun ettoet, fuglens kvadder og vandets plask mod stenene afbrød stilheden. Det ser bedrøveligt ud! „Mon min lille søster er kommen ud i det dybe vand og er druknet?“ tænker han fuld af smertelig angst.

„Men“, tænker han beroliget, „det er jo umuligt, stranden er saa flad, og dybet er saa langt ude; Marie kan ikke være druknet; men hvor er hun?“ — Peter sætter sig paa en sten, bøier hovedet ned i sine hænder og brister i graad. Men pludselig kommer han til at tænke: „Marie er gaaet hjem; hun har nok fundet veien.“ Taarerne tørres igjen, og angsten forsvinder.

Saa hurtigt, som muligt, løber han hjemad og naar snart sin moders hus. — „Er hun her?“ raaber han udenfor husdøren.

„Hvem?“ spørger moderen smilende; men hendes smil svinder bort, da hun hører, at det er Marie, som der er tale om. Med angst i hjertet skyndte de sig begge ud, moderen og Peter, og raabte og søgte overalt. Men endnu er det kun ekkoet, som svarer, og fuglenes kvadder, der afbryder tausheden.

Endnu en gang gaar moderen hen til det sedvanlige badested. Men, hvad er der iveien med hende? Peter ser, at hun bleg og afkræftet falder om paa stranden. Da Peter kommer til hende, ser han Mariens smaa strømper og hans egne sko ved en sten, ved siden af laa det tørklæde, hun havde over hovedet, da hun gik hjemmefra.

„Lille Marie er gaaet ud i sjøen for at bade sig; hun er kommen for langt ud og ligger nu død paa sjøens bund“, saaledes tænkte moderen straks, da hun saa sit barns fodtøj. „Ja, saaledes er det“, det var mor og søn enige om, og saa gik de dybt bedrøvede hjem. Peter græd endnu mere utrokelig end moderen. Det var jo hans skyld, at denne ulykke var skeet. Men alligevel kjendte moderen ikke paa ham; hun trykker ham bare ind til sig og beder ham at lære af denne sørgelige begivenhed at passe godt paa en anden gang, naar noget bliver betroet ham.

Dagen efter gik den stakkels mor til presten og meldte, at hendes lille Marie var druknet, og hun beklagede sig over, at man

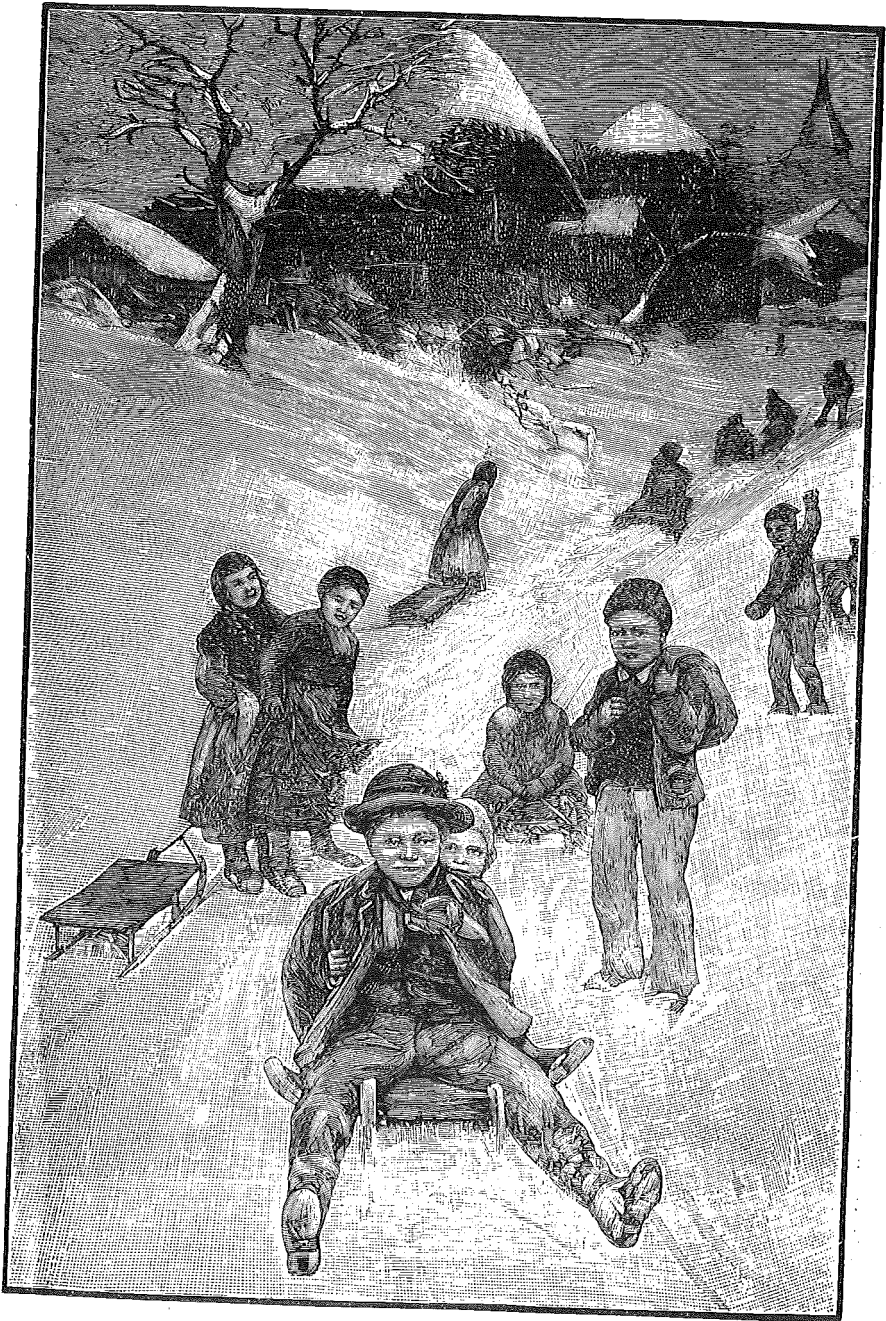
ikke havde fundet det døde legeme. — Presten mente, at det døde legeme vist var drevet langt ud i sjøen; men paa den store dag, naar alle døde kaldes frem, saa skal ogsaa hendes legeme opstaa. Nu er hendes sjæl hos Gud. Saaledes lød prestens trøst til den sorgfulde moder. Og moderen sørgede ikke mere, men længe, længe savnede hun sin søde, lille datter, Marie. (Forts.)

### En mor og en søn.

I den lille by N. boede for nogle aar siden en gudsfrygtig enke, en, som man vel kunde kalde en moder i Israel. Hun var et skinnende lys midt i det dybeste mørke, og hun kjæmpede alvorlig i bøn om frelse for alle dem, hun havde omkring sig. Som saa mange andre, der arbejder i Herrens vingård, saa hun kun liden frugt af sit arbejde, men troen paa hendes Gud opholdt hende, idet hun var vis paa, at hvad han i sit ord havde lovet, det baade kunde og vilde han holde.

Denne enke havde to børn, en søn og en datter. Datteren, som allerede i unge aar havde givet Jesus sit hjerte, var hende til stor glæde og støtte i hendes fremrykkede alder. Sønnen derimod var et meget vantartet menneske, en fortabt søn i mere end en henseende. Hans fiendtlige sind imod de ting, som hører Guds rige til, forarsagede enken mange taarer. Det var ikke vantroens taarer; thi hun forlod sig fuldt og fast paa sin frelsers trofasthed; men hun sørgede over, at hendes barn, som hun elskede saa inderlig, og af hvem hun havde ventet sig saa meget, var død for alle hendes formaninger og ikke vilde høre den frelsers røst, som hun selv elskede saa høit.

Sønnen gjorde blot nar af moderens ord og foragtede hendes bønner. Hjemmet blev ham snart for trangt, og han forlod



3 agebaffen.



© Tædefart.

det for utpølet at kunne hengibe sig til daarlige kameraterselskab.

Nat efter nat gik, uden at han kom hjem, men hver dag blev han frembaaren for naadens trone af mor og søster, og om han end var fraværende, blev han dog aldrig glemt, og skjønt de begge var ubidende om, hvor han opholdt sig, vaagede dog den gode hyrdes aldrig slumrende øine over ham.

Tunge dage og nætter gennemlevede den stakkars enke, indtil omsider kræfterne svigtede hende, og hun blev sengeliggende.

Smidlertid begyndte sønnen at blive træt af sit elendige liv og længedes efter hjemmet. I nærheden deraf kom han forbi et forsamlingshus, hvori der just den aften var et opbyggelsesmøde. Prædikanten talte den aften om den forlorne søn; og det passede just for ham, som saa længe havde vandret i synd og modstaet Guds taldelse.

Han blev greben af ordet og sad hele tiden som paa en anklagebænk. Da foredraget var sluttet, blev han endnu siddende for at samtale med prædikanten. Han aabnede sit hjerte for ham og fortalte ham hele sit liv.

Da disse to stod og samtalede, nærmede nogle personer sig og deriblandt en kvinde, som studsede og betragtede den fremmede stibt.

„Hvad, er det dig, Johan?“

„Ja, er du her, Marie?“

Det var et underligt gjensyn. Hun fortalte om moderen, om hendes bønner og hendes sygdom, og da hun forstod, at han den aften var bleven slagen i sin sambittighed, blev hun glad; thi nu var der jo haab ogsaa for ham.

„O, hvor mor bliver glad nu, Johan, lad os skynde os hjem!“

Saa fulgtes de ad, han og søsteren og prædikanten gik hjem til den syge mor. Men forat moderen ikke skulde blive for heftig greben, skulde søsteren forberede hende, saa godt hun kunde.

Da Marie kom ind til sin syge mor,

spurgte denne, som hun pleiede: „Hvorledes var det paa forsamlingen iaften?“

„Det har aldrig været bedre, mor“, svarede hun.

„Hvad talte M. over iaften?“

„Den forlorne søn.“

„Åh, om jeg vidste, hvor min forlorne søn er henne!“

Prædikanten, som havde hørt hendes ord, gik hen til hende og spurgte, om hun kunde tilgive sin søn og tage imod ham igjen. Dybt rørt svarede hun:

„Spørg en mor om dette!“ og idet hun opløstede sine svage hænder, sagde hun: „Da han var et lidet barn, trykkede disse arme ham til mit hjerte, og jeg vilde gjøre det samme nu, om jeg blot kunde faa ham at se, og jeg havde kræfter dertil.“

„Ja, Gud er god, han kan nok følge det saaledes, at I kan faa ham at se, førend I gaar herfra“, svarede manden.

„Ja, om Gud vilde unde mig den naade!“

„Han er vist paa hjemveien nu, mor“, sagde Marie.

„Ja, Gud give, det var saa vel!“

„Ja, han er her nu, mor.“

„Er han her?“

Og sønnen sank ned ved sin moders feng. Han saldt hende om halsen, og man hørte en sund bløt graad og hulken. Endelig udbryd sønnen:

„Gud ske lov, at jeg kom hjem itide! Gud ske lov!“

Og den gamle opløstede sine øine og sagde som den gamle Simeon: „Herre, nu lader du din tjenerinde fare i fred!“

To dage derefter gik hun hjem i fred.

Det varede ikke længe, førend sønnen fulgte efter, og ogsaa han gik hjem i fred.

Man hørte ham ofte sige: „Gud ske lov, at jeg kom hjem itide!“

En moders bønner blev opfyldte i den ellevte time, og endnu en fortabt sjæl blev frelst.

## Redningsbaadens opfindelse.

Hvilke billeder af kamp paa liv og død ruller ikke op for os, naar vi hører ordet redningsbaad. Med rette bruges dette navn ogsaa i overført forstand, idet redningsbaaden tages som et billede paa kristendommen, der søger at bjerger dem, som tumles om paa syndens hav og dødens vover. Det vil sikkert derfor glæde vore læsere at høre om opfindelsen af dette redskab, som har faaet en baade omfangsrig og hel- lig betydning for sømandsstanden.

Det var en frygtelig ulykke, som fandt sted ved den engelske kyst i aaret 1789, der førte til redningsbaadens opfindelse. Hele mandskabet fra et strandet skib, faldt den ene efter den anden, fra masterne og toug- verket, da de ikke længere kunde holde sig, og ned i det oprørte hav, og det lige for øinene af tusende tilskuere, som ikke mægtede at komme de ulykkelige til hjælp, fordi der ikke paa stedet fandtes noget passende fartøj, hvormed man turde vove sig gjen- nem storm og brænding, endstjønt afstanden udgjorde kun 300. meter (1 meter er om- trent 3 fod). Flere stemmer hævede sig for, hvorledes man i fremtiden skulde møde lig- nende ulykker, og dette emne blev drøftet i en bevæget folkeforsamling. Der blev udsat en hæderspris for en baad, som var istand til at bryde den oprørte sjø trods. Det skulde være en saadan, som flød let paa vandet, og som, selv om bølgerne skyllede over den, ikke sank, medens den samtidig havde mod- standskraft til at kunne taale stød af bøl- gerne og klipperne. En saadan baad blev nu udfundet og bygget i England, og med sin kortebund, sine lufttætte rum og med en indretning, som straks igjen lod det ind- trængende vand løbe ud, stod den udmerket sin prøve. Efter tolv aars forløb gaves der allerede 31 saadanne baade. I England dannede sig ogsaa „foreningen til skibbrud- nes redning“. Siden den tid har rednings-

baaden stødt fra land 6800 gange, og med Guds hjælp er det for det meste lykkedes den at bringe de skibbrudne heldig i land. Ogsaa er for nylig den første redningsbaad, som drives ved damp, bleven bygget i Eng- land. Den trodser vind og vover og har allerede i havnen ved Harwich bjerget to skibe og 32 mennesker. Da den tyfte keiser for nylig gæstede England, tog han denne baad i øiesyn og var meget indtagen af den og udtalte det haab, at snart alle rednings- baadene i Østersjøen maatte drives ved damp.

## Et og andet.

Forleden dag døde der i Kjøbenhavn en liden syvåars gut af skarlagensfeber. Han bad som sedvanlig sin aftenbøn, og sagde, som han pleiede at sige hver aften: „Nu sover jeg i Jesu navn, godnat, onkel og tante.“ Det var det sidste, han sagde her paa jorden; thi straks efter lukkedes hans øine i den søvn, som for Guds børn er ind- gang til livet.

To unge martyrer. Morten Luther og flere af hans venner omtalte ofte to børn, som i aaret 1523 blev brændte i Bryssel, fordi de standhaftig bekjendte troen paa Jesus Kristus. De var opdragne i et augu- stinerkloster, men havde lært at kjende det sande evangelium ved at høre Luthers præ- dikener, og derved fattede de stor afsty for munkevæsenet og bekjendte høit og lydt for alle, at de vilde følge den evangeliske lære. Man kastede dem derfor i fængsel og pla- gede dem paa alle optæntelige maader for at tvinge dem tilbage under pavedømmet, men forgjæves. Tilslut, da intet kunde rotte deres tro og deres frimodige bekjendelse af denne, dømt man dem til at brændes. Da de bandtes fast til pælen, raabte den ene til den anden: Jeg tror paa Jesus Kristus. O, Gud, vi lover dig! Opfyldt af en him- melst glæde, lig den Stefanus havde, da han saa himmelen aabnet og Jesus ved Guds høire haand, udraabte den anden, da ilden tændtes under ham: „Det er for mig, som om man strør roser omkring mig!“ Da luerne slog op om dem, bad de: „Åt, Herre Jesus, kom! Vi er dine i liv og i død!“ Og med de opflammende luere steg deres sjæle op til himmelen.

## En ulykkelig nypaarssnat.



En gammel mand stod nypaarssnat ved sit vindu og betragtede med et langt fortvilelsens blik snart den klare stjernehimmel og snart den hvide snebedækte jord, hvor ingen var saa glædesløs og søvnløs som ham; thi han var nær ved gravens bred, gammel og graahaaret som han var, og fra sit lange liv bragte han intet andet med sig end vildfarelser, synde, sygdom, et ødelagt legeme og en ødelagt sjæl, et bryst fuldt af nagende smerte og en alderdom, tyngt af den mest knugende anger. Hans skjønne ungdomsdage drog som gjenfærd fra en forsvunden tid forbi hans indre blik; og særlig mindedes han hin klare morgen, da hans fader første gang stillede ham paa livets skillevei og viste ham paa den ene side gudsfrygts og sandheds lysende vei og paa den anden side lastens mørke muldvarpgange, fulde af gift og slanger og kvælende dampe.

At slangerne hang ved hans bryst og giftdraaberne ved hans tunge, og han vidste hvor han var.

Greben af den dybeste smerte skreg han op mod himmelen: „Giv mig min ung-

dom igjen! O fader, stil mig atter paa skilleveien, at jeg kan gjøre et andet valg!”

Men hans fader og hans ungdom var forlængst borte. I det samme fik han se paa et stjerneeskud. „At, det er et billede paa mig,” udbød han med blødende hjerte, og angerens slangetænder borede sig dybere og dybere i hans sjæl.

Medens han saaledes stod der, naaede pludseligt toner fra en fjern musik frem til hans øre; det var nypaarssalmer, som hornmusikken spillede fra kirkeetaarnet, idet det nye aars morgen begyndte at bryde frem. Han søgte sig saa underlig tilmode; han blev grebet af et eiendommeligt vemod og kastede tanken hen paa sine ungdomsvener; han saa den ene efter den anden som brave, anseede mennesker, omgivet af hustru og børn i et kjærligt hjem; hvor langst anderledes udfyldte ikke de sin plads i verden end han! Atter steg det samme suk op fra dybet af hans sjæl: „O, kunde jeg saa min ungdom tilbage og atter stilles paa skilleveien!” Og en strøm af taarer trillede ned over hans kinder. „Min ungdom, kom igjen, kom igjen!” skreg han i sin fortvilelse.

Og den kom igjen! Han havde blot nypaarssnat ligget i sin seng og drømt alt dette om at han var en udlevet olding. Han var endnu ung. Ogsaa hans vildfarelser var en drøm. O, hvor han takkede Gud, fordi de billeder, som nys havde svævet forbi hans sjæl, blot var en drøm og intet andet, og hvor han bad Gud om hjælp, at ikke hans drøm nogengang skulde blive til virkelighed, men tjene som en advarende rost og bringe ham til at fky synden i alle dens skikkelser.

Men ogsaa for eder, kjære læsere, som nu i ungdommens lykkelige tid staar ved begyndelsen af et nyt aar, vil vi ønske, at hin drøm maa tjene som en advarende rost. Herren bevare eder fra syndens veie med al deres elendighed og forfærdelige følger.

## Billedgade.

V

1



LD TV

